

‘Een boek dat positief (maar nuchter) is over die wezens die tegenwoordig zo graag worden verguisd: mannen.’

– *The Times*

‘Een meeslepend verhaal over mannelijke vriendschap. (...) Starritt houdt zijn hoofdpersonages centraal en zorgt ervoor dat ze, ondanks hun professionele beproevingen en persoonlijke tegenslagen, boeiende figuren blijven die sympathiek genoeg zijn om voor te juichen.’

– *The Wall Street Journal*

‘De zakenwereld wordt tegenwoordig door romanschrijvers vaak gemeden. In een jaar dat rijk was aan nieuwe titels, sprong *Drayton and Mackenzie* van Alexander Starritt dan ook in het oog. Verhalen over spreadsheets, flip-overs, start-ups, getijdenenergie, aangevuld met spontane bezoeken van Peter Thiel, Elon Musk en diverse knorrige centrale bankiers, lijken op het eerste gezicht misschien niet het materiaal voor grote fictie. Toch heeft Starritt een vaardig verteld, emotioneel scherpzinnig verhaal over onze tijd afgeleverd, dat de aard van succes en dat uiterst ongrijpbare fenomeen – mannelijke vriendschap – onderzoekt.’ – *Financial Times*, Book of the Year 2025

‘Ik kon het boek niet wegleggen. (...) Dit meeslepende verhaal roept wel de vraag op: “Waarom worden er zo weinig romans over de zakenwereld geschreven?”’

– Adrian Wooldridge, *Bloomberg*

‘Een episch meesterwerk dat enkele van de meest cruciale momenten van onze eeuw omvat. (...) Een krachtig, aangrijpend en vaak grappig avontuur van “rags-to-riches” dat de lezer eerst naar de zeebodem bij Orkney laat plonzen en vervolgens de sterren boven Sutherland laat verkennen.’ – *Sunday Post*

Bijna Dickensiaans van opzet, met bijrollen voor Peter Thiel en de centrale-bankfunctionarissen die tijdens de crisis van 2008 voorkwamen dat de wereld in een financiële apocalyps terechtkwam. Maar de brede opzet van het verhaal neemt niet weg dat het op sommige momenten zeer ontroerend is.'

– *GQ*, Book of the Year

'Een van Starritts vele talenten is hoe hij de ontroering opbouwt en echte personages creëert in plaats van karikaturen.' – *The Spectator*

'Dit verhaal over twee ondernemers duikt in de perspectieven van echte tech-moguls, met spannende resultaten.'

– *The Guardian*

'De roman van Starritt is een terugkeer naar de klassieke Bildungsroman, maar dit bijna 700 pagina's tellende epos ontpopt zich tevens als een genuanceerde satire op de hedendaagse financiële wereld. (...) Een meeslepende roman met twee gedenkwaardige hoofdpersonen.'

– *Kirkus Reviews*

DRAYTON EN MACKENZIE

Alexander Starritt (1985, Torphins) is half-Schots, half-Duits, en groeide op in het noordoosten van Schotland. Zijn eerste roman, *The Beast*, was Spectator Book of the Year in 2017; zijn tweede roman, *We Germans*, werd in Frankrijk genomineerd voor de Prix Femina, Prix Médicis en Prix du Meilleur Livre Étranger.

ALEXANDER STARRITT

DRAYTON
EN
MACKENZIE

ROMAN

Vertaald uit het Engels door Dirk-Jan Arensman

MERIDIAAN
UITGEVERS

2026

Deze vertaling werd mogelijk gemaakt dankzij een subsidie van het
Publishing Scotland vertaalfonds

Publishing Scotland

Foillseachadh Alba

Eerste druk, oktober 2026

©2025 Alexander Starritt

©2026 Nederlandse vertaling Dirk-Jan Arensman

Oorspronkelijke titel: *Drayton and Mackenzie*

Oorspronkelijke uitgave Swift Press, 2025, Groot-Brittannië

Omslagontwerp Nanja Toebak

Foto auteur © Michael Shelford

Typografie Wim ten Brinke

Wilco

De vertaling van het motto is afkomstig uit William Shakespeare:
Julius Caesar/Hamlet, vertaald en van commentaar voorzien door
H.J. de Roy van Zuydewijn, Uitgeverij De Arbeiderspers, 2003

ISBN 978 94 93486 19 5

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 Meridiaan Uitgevers

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij

Voor Stella

‘Er is een getij in het bedrijf van mensen,
dat hun, bij vloed genomen, voorspoed brengt.’

Zijn hele leven had James dingen te makkelijk gevonden. Tot dusverre had hij eigenlijk maar één ding gekend: de arbitraire, aan regels gebonden wedijver om cijfers. Voor zijn A-Levels had hij getraind met de totale toewijding van een topatleet. Bij zijn wiskunde-examen had hij de lat zelfs nog een paar tikjes hoger gelegd: volgens de regels mocht je de examenzaal niet in de eerste twintig minuten verlaten, dus probeerde hij precies in die tijd klaar te zijn. Bij het eerste examen bereikte hij zijn persoonlijke finishlijn met nog achttien seconden op de klok. Dat was een moment van opwinding. Maar toen het genot en de tunnelvisie van het racen afzakten, begreep hij plotseling dat hij de examenzaal nu alleen zou moeten verlaten, terwijl de rest van de klas samen binnenbleef.

Elke keer dat hij tijdens de daaropvolgende examens zijn limiet haalde, maakte hem dat verdrietiger. Na de zomer zou hij in elk geval in Oxford zijn. De eredivisie. Hij stelde de teleurstelling van het heden uit door vooruit te kijken. En hij kwam er aan in de veronderstelling dat hij voortdurend zou moeten sprinten om mee te komen. Maar tijdens werkcolleges zag hij andere studenten toegeven dat ze 'dat specifieke hoofdstuk' niet hadden gelezen, of alleen maar leeg en doodsbang voor zich uitkijken als de docent aan het woord was. Weer anderen begonnen vol zelfvertrouwen theorieën uiteen te zetten die al gauw water maakten en zonken, of ze klampten zich telkens vast aan het laatste idee waarover ze gelezen hadden.

Praktisch niemand, zelfs niet mensen die moeite met de

stof hadden, leek er simpelweg de veertig uur studietijd per week in te stoppen die de docenten aanbevelen. Te oordelen naar de flarden conversatie die hij opving, besteedden ze hun tijd aan nachtclubs en sportwedstrijden. James begreep ze niet. Hij had aan die veertig uur nauwelijks genoeg om de grondbeginselen onder de knie te krijgen.

Maar het meest verbijsterend waren degenen die zichzelf opzettelijk leken te saboteren – omdat dat aantoonde dat ze vrije geesten waren, of op een glamoureuze manier gekweld, of te populair om secundaire literatuur te lezen. Ze leken te denken dat het interessant was om slecht in dingen te zijn. Ze leken niet te begrijpen dat slecht in dingen zijn de norm was. Bijna iedereen was vanaf het begin der tijden slecht in bijna alles geweest. Dat was gewoon de wereld die werkte zoals verwacht. Het was alsof je een voorwerp losliet, en het enige wat het deed was futloos op de grond vallen. Veel opmerkelijker als het, wanneer je losliet, begon te vliegen.

De andere studenten in zijn werkgroep vonden hem gereserveerd, afstandelijk, arrogant. Zijn docenten vonden hem ondoorgrondelijk: meestal nam een student die zo briljant was als hij gretig hun uitnodigingen aan voor de kleine, informele bijeenkomsten met interessante alumni die ze organiseerden. James zei dat hij die tijd voor zijn studie niet kon missen. Maar dat moest – móést – wel gelogen zijn. Ondertussen leefde James in angst. Omdat de enige studenten die hij kende het handjevol was aan wie het collegerooster hem koppelde, was het heel goed mogelijk dat er in andere werkgroepen tientallen mensen zaten die veel beter waren dan hij. Hij studeerde net zo hard als voor zijn A-Levels, alsof hij op de hielen werd gezeten door een rivaal die geen zwakheden kende en nooit moe werd.

De enige extracurriculaire activiteit die hij probeerde – alleen in het eerste trimester – was roeien, aangezien dat een onvervalste, onvervangbare Oxford-ervaring was en niet, zoals de studentenkranten en debatgenootschappen, alleen maar een zandbakversie van echte dingen voor volwassenen. In later jaren, toen hij het onderwerp van artikelen en interviews was, werd hem vaak gevraagd of het waar was dat een van de andere mensen die bij hem in de boot had gezeten Roland Mackenzie was. Ja, dat was waar. James had hem destijds niet opgemerkt.

In plaats daarvan dacht hij na over het schrijven van onderzoeksverslagen, waarvan hij zich met een gevoel van desillusie had gerealiseerd dat het maar een trucje was, een vorm die je onder de knie moest krijgen zoals Shakespeare het sonnet onder de knie had gekregen. Het enige dat je nodig had, waren drie feiten en wat zelfvertrouwen. Argument, tegenargument, conclusie. These, antithese, synthese. Het was erg Hegel. En toen hij dit eenmaal inzag, zag hij het overal: in het parlement, bij rechtbanken, in *Newsnight*. De luidruchtige regerings- en oppositiepartijen in het Huis; twee scherp tegenover elkaar staande advocaten; aanklager, verdediging, vonnis; ene kant, andere kant, stemming.

Het was, nam hij aan, naïef van hem geweest om te denken dat de universiteit om intellect draaide. Misschien dat het als je aan het promoveren was anders lag, maar op dit niveau was Oxford gewoon een basale cursus informatieverwerking, een opleidingsinstituut voor de toekomstige advocaten, politici en bestuurders van Groot-Brittannië. Je las de bronnen haastig door, en produceerde gauw een eigenzinnige samenvatting. Natuurlijk, dat was logisch. De samenleving had veel meer behoefte aan bestuurders dan aan wat zijn docent 'een zeldzaam originele reactie' op Spinoza had genoemd. Het kwam niet in

hem op dat, aangezien hij zich de essayvorm zo snel had eigen gemaakt, hij ook had kunnen proberen die in te zetten voor iets wat op zichzelf waardevol was. Hij kon alleen de test zien, niet wat daarachter zat.

Bij de slottentamens aan het eind van het jaar was hij verreweg de beste, zijn uitslagen een uitschieter, ver boven het gemiddelde en die van het meisje op de tweede plaats. De stevige opponent die hij zich had voorgesteld, bleek van dichtbij met stro gevuld. Het deed zo'n pijn dat hij op het tapijt van zijn jongensslaapkamer moest gaan liggen, met zijn tanden knarsend tot het overging.

Hij werd lethargisch en lui. Na de zomer werden zijn essays plichtmatig. Zijn docent Vergelijkende politiek vroeg of het wel goed met hem ging. Hij bleef de hele ochtend in bed Jaffa Cakes eten en sportbiografieën liggen lezen. Dus om het boek niet steeds te hoeven verlengen, stal hij een biografie van de Tsjechoslowaakse langeafstandsløper Emil Zátopek uit de bibliotheek. Tijdens de Olympische Spelen van 1952 in Helsinki won Zátopek een gouden medaille op de 5.000 meter, de 10.000 meter en de marathon – een prestatie waarvan het onwaarschijnlijk is dat die ooit zal worden geëvenaard.

Zátopek had nog nooit een marathon geløpen en wist niet hoe hij zijn krachten moest verdelen, dus ging hij naast de houder van het wereldrecord, Jim Peters, lopen. Na een genadeloze eerste vijftien kilometer, waarin Peters hem probeerde te breken, draaide Zátopek zich richting Peters en vroeg hoe de race ging. Een verbijsterde Peters probeerde Zátopek een loer te draaien door te zeggen dat het tempo te laag lag. Zátopek versnelde en was vertrokken. Peters finishte niet.

James vond het geweldig dat Zátopek met minder basissnelheid was geboren dan zijn rivalen. En hij was arm geboren. Dus werkte hij harder dan iemand voor hem zich

ooit had gerealiseerd dat menselijkerwijs mogelijk was. Hij rende in sneeuwstormen om zich te harden; hij rende met zijn vrouw op zijn rug. Als zijn dienstplicht in het Tsjechoslowaakse leger hem er overdag van weerhield zijn rondes te lopen, dan klom hij over het hek van het Praagse atletiekstadion en rende hij 's nachts. Doping werd uitgevonden om andere atleten te laten overleven dat ze zo trainden als Zátopek.

Er stond een citaat in het boek van Christopher Chataway, zelf een olympisch atleet en een van de hazen van Roger Bannister toen die zijn *'four-minute mile'* liep, die had gezegd: 'Voor mij en vele anderen was het gewoon meer dan we verdragen konden.' Soms dwarrelde dat James' bewuste gedachten binnen terwijl hij een broodje kocht of naar de bibliotheek liep – 'gewoon meer dan we verdragen konden' – en dan glimlachte hij van plezier. Moet je je voorstellen wat Zátopek had kunnen bereiken als hij geboren was met een eersteklas talent én zo hard had gewerkt.

Hij klom uit de put door zich voor te stellen dat hij niet wedijverde met de studenten om hem heen, maar met de beste studenten uit elke jaargang, in alle negen eeuwen dat Oxford bestond. Niemand kon ooit weten hoe goed hij tegen hen zou hebben gescoord, maar dat maakte de wedstrijd des te puurder.

Toen brak James' laatste jaar aan. Een banenmarkt op een druilerige novembermiddag. Het was 2004, en de financiële crisis was net uitgebroken. Bedrijven waren gekomen om een ladder naar de besluitvormende klasse aan te bieden, naar de bovenste tienduizend die collectief de geschiedenis bepaalden in plaats van eraan te worden onderworpen. Onder de studenten werd gepraat over hoe veel heviger de concurrentiestrijd was, vergeleken met in

hun ouders' tijd. Na de crisis zouden ze van geluk spreken dat ze deze sprong hadden gemaakt voordat die toesloeg.

James ging naar de banenmarkt in de verwachting dat elke recruiter de deugden van een zátopekiaanse toewijding aan zijn specifieke roeping zou bepleiten. Hij wilde de ambtenaren vragen hoeveel jaar het kostte om hoofd te worden van een fatsoenlijk departement, zoals het ministerie van Financiën of Buitenlandse Zaken. En hoe verhiel de diepe macht op de achtergrond van de bureaucratie zich volgens hen tot de triviale, aandachttrekkerige macht maar ook tot het vermogen om uiteindelijk knopen door te hakken van de politicus? Was het beter om vijftien jaar kabinetssecretaris te zijn of vijf jaar premier?

Maar zo werkte de banenmarkt niet. Die werd gehouden in een grote, kale ruimte, als de aula van een school, die werd gebruikt voor conferenties. Ze hadden twee rijen tafeltjes tegenover elkaar opgesteld, om zo een laan van goedbetaalde banen te creëren. Op elk tafeltje lagen pen- nen en USB-sticks met bedrijfslogo's erop. Er stonden grote, vrijstaande posters, als Japanse krijgsvlaggen, met foto's van glimlachende modellen erop die deden alsof ze accountmanagers en investeringsanalisten waren. Er waren een paar opvallend minder glossy kraampjes van de versnelde carrièreprogramma's voor afgestudeerden van Tesco, de politie en de NHS.

Honderd jaar eerder waren de aangeboden banen misschien het besturen van een West-Afrikaans land geweest, of het mede runnen van een van de grootste bedrijven – jute, scheepsbouw – die in de behoeften van het Empire voorzagen. Maar nu waren het hoofdzakelijk banen in de professionele dienstverlening die sinds de jaren 1980 van de marges naar het centrum van de economie waren geschoven. Vermogensbeheerders, consultants,

advocaten, pr-mensen, een discrete kaste van Britse mannen in blauwe pakken die, in plaats van zich te wagen aan het risico, het hartzeer en heel soms de glorie van handel en industrie, veilige en comfortabele levens leidden op de gestage stroom van vaste tarieven. Voor hen was Londen een soort Zwitserland, maar dan met betere restaurants.

De studenten meanderden in pyjama of sportkleding om de displays heen. In James' ogen zag het er meer uit als een arbeidsbureau in de provincie dan als een zoektocht naar een professie. Hij bestudeerde folders waarin overdreven druk werd gedaan over de exclusiviteit van lid worden van de 'Magische Kring' of de 'Grote Vier'. De enige poster die hem aansprak was er een van KPMG waarop stond: 'Belastingen hoeven geen belasting te zijn!' Er stond een foto op van wat op het oog echte accountants waren die met felgekleurde helmen op aan het wildwatervaren waren. Zij waren er in elk geval eerlijk over dat accountancy iets sukkeligs was. Hij pakte een folder. Misschien zouden belastingen inderdaad wel een interessante blik op de aard der zaken bieden.

Terwijl hij zo rondsloenterde, groette hij mensen die hij weleens tijdens colleges had gezien, en zij groetten terug. Maar hij kende niemand op de banenmarkt of daarbuiten van wie hij zeker kon zijn dat hij diegene na zijn afstuderen nog zou zien. Hij bracht die tekortkoming tegenover zichzelf heel expliciet onder woorden. Hij stelde de diagnose dat het gedeeltelijk kwam doordat hij geen lid was geworden van extracurriculaire clubs en verenigingen. Natuurlijk, hij had in het eerste jaar geroeid, alleen om te weten hoe dat was, maar dat was het ook.

Deels, stelde hij vast, was het probleem ook zijn persoonlijkheid. Zijn jongere zus Cleo, die in haar eerste jaar aan Cambridge zat, wist hoe ze op feestjes met mensen moest praten zonder dat het een seminar werd. James

niet. Dat was een zwakte waar hij van plan was aan te gaan werken, omdat die soms toeliet dat er een bleek randje van eenzaamheid om zijn dagen groeide. Hij had wel een paar ideeën over hoe hij een charmante verhalenverteller kon worden, naast zorgen dat hij een sixpack kreeg en Russisch of Arabisch leren.

Jaren later, toen journalisten hem vroegen naar zijn levensverhaal, voelden zijn herinneringen aan de universiteit benauwend, alsof hij zichzelf terugdacht in een te krap jasje. Niet bepaald gedroomde Oxford-jaren. Maar aangezien dergelijke interviews louter een manier waren om zijn boodschap de wereld in te sturen, begon hij daar niet over.

Hij was op zoek naar het tafeltje van de Civic Service toen iemand beleefd zijn elleboog aantikte. Het was een recruiter, maar een paar jaar ouder dan hij, een jaar of zesentwintig, tamelijk klein, met nu al een licht buikje. Hij was gekleed als een Oxford-type, met een nachtblauw fluwelen jasje aan, een gestreepte vlinderdas in de kleuren van de universiteit en gouden manchetknopen in de vorm van de initialen van zijn werkgever, een 'A' en een 'O'. James stelde zich niet voor dat deze gast voor hij naar Oxford kwam al fluwelen jasjes droeg. Het was een persona dat door institutionele tradities werd doorgegeven, als *slang* in het leger. Nu liep hij ermee te pronken om pas afgestudeerden te trekken. Hij had een vriend bij zich, nog een recruiter, normaler gekleed in een grijs pak. Blijkbaar de aangever in de relatie.

De eerste recruiter schudde James de hand en zei: 'Hallo daar. James, toch? Ik ben Will, van Allen & Overy, het topbedrijf in de Magische Kring. En dit is Hatch, die het heel aardig doet bij een dapper firmaatje... hoe heet het ook weer, Hatch? Freshwater?'

Een handdruk van Hatch. 'Hoi, James. Steve Hatchett.

Ik kan je wel vertellen dat we bij Freshfields tegenwoordig veel meer klandizie hebben dan bij A&O. Als je oren hebt naar drie jaar lang gascontracten opstellen bij een zusterbedrijf in Oezbekistan, dan is Will je man. Maar ik kan me niet voorstellen dat jij naar Oezbekistan wil, of wel?

Hatch gaf zo een voorzetje, waarop hij dan zoiets kon zeggen als 'Niet als ik zo gekleed terugkom,' of 'Ik heb anders gehoord dat Freshfields al mazzel zou hebben als ze in Oezbekistan zaken konden doen.'

Maar James had de gave van de vlotte babbel niet. En hij zou eigenlijk best graag naar Samarkand gaan om de graftombe van Tamerlane te zien. Hij zei: 'Sorry, maar waarom praten jullie met mij? Van iedereen die hier is, bedoel ik?'

'Juist, juist,' zei Will. 'Goeie vraag. Nou, kijk, ik ben geen groentje, weet je, dus ik vroeg gewoon aan Big Eddie: wie is de beste student die jullie dit studiejaar hebben, want dat is het enige waarvoor ik hier ben.'

James keek vluchtig om zich heen en zag zijn scriptiebegeleider, professor Lawton – Big Eddie – staan, die wereldwijzer was dan de meeste van zijn collega's en naar de banenmarkt was gekomen om er zeker van te zijn dat de juiste mensen elkaar ontmoetten. Hij hing aan de rand van de ruimte rond, leunde tegen de muur met zijn gorillaschouders, waar zijn harige tweedjasje om spande. Zijn vuisten waren in de zakken van zijn blazer gestoken en rinkelden met wat hij daar ook in had zitten.

Big Eddie was een van de ideeënmannen achter de eerste jaren van de regering-Blair geweest. Het herkalibreren van het kapitalisme tot drijvende kracht achter sociale rechtvaardigheid, zoals motoren een vliegwiél aandrijven, daar gingen zijn boeken over. Geen heftig, twintigste-eeuws ideologisch conflict meer, geen klassenstrijd, kapitaal versus arbeid, links tegen rechts – maar een derde

weg. Op de faculteit werd gezegd dat hij door zijn ideeën om het onverzadigbare politieke apparaat mee te voeren heen was geraakt en dat hij bijna nooit meer in Downing Street was, bij Blair, Brown en Alastair Campbell, om het lot van het land te bepalen. James stofzuigerde alles wat hij maar van hem kon leren gretig op.

Will zei: 'Hij was ook onze begeleider, o, al aardig wat jaartjes terug. Hatch en ik waren destijds studiegenootjes. Volgens Eddie ga je zeker met de hoogste cijfers afstuderen in PPE*. Klopt dat?'

In de manier waarop ze hem aanstaarden meende James, onder de joviale glimlachen, een vleugje vijandigheid te bespeuren. Hij had al eerder opgemerkt dat mensen die zichzelf als hoogpresteerder beschouwden, in zijn buurt nogal lomp en verongelikt konden gaan doen.

Hij zei: 'Er is altijd iemand met de hoogste cijfers. Als je de vijftig domste mensen in Groot-Brittannië een examen zou laten doen, zou er ook eentje de hoogste cijfers halen. Het enige dat je verslaat, zijn andere mensen.'

Ze begonnen te lachen, en hij lachte mee. Will zei: 'Helemaal waar. De meeste mensen in deze branche zijn compleet achterlijk. Zoals dit type hier.' De twee lachten weer, heel blij dat ze samen dit uitstapje naar hun alma mater maakten. Ze voelden zich erg volwassen. 'Maar daardoor wordt het voor een slimme vent als jij natuurlijk wel des te makkelijker om snel hogerop te komen. Voor slimme kerels is het appeltje-eitje.'

James, die die vertrouwde teleurstelling voelde, zei: 'Ik heb niet echt interesse in een gespreid bedje.'

De recruiters wierpen elkaar een vluchtige blik toe, besloten duidelijk allebei tegelijk dat hij nogal een lul was. Maar Will hield zijn joviale masker overeind. Hij was het

* Philosophy, Politics and Economics

volkomen met hem eens: 'Natuurlijk niet! Je wilt je niet gaan vervelen. En saai is het niet, of wel soms, Hatch?'

'Tuurlijk niet.' Hatch wiebelde verstandig met zijn hoofd van links naar rechts. 'Om eerlijk te zijn moet je in het begin natuurlijk wel wat vuile meters maken, net als overal.'

James begon zich bewust te worden van de ruimte om hem heen, de elkaar verdringende studenten, de bedompte geur van door de regen vochtig geworden hoodies. Buiten was de zon onder het plafond van bewolking gezakt, en er lag een orangerode gloed op de ramen. Hij had het gevoel dat als hij ook maar iets bewoog, al was het alleen maar zijn vinger, de hele kamer zou stoppen en zich naar hem zou omdraaien, en dat hij dan het middelpunt zou zijn van een zwijgende kring van maskers. Hij hoorde zichzelf hooghartig worden terwijl hij zei: 'Dus wat jullie zeggen is dat ik voor het recht moet kiezen omdat de concurrentie uit idioten bestaat en het werk zelf niet saaier is dan elk ander werk?'

Will zei: 'Nee, nee, nee,' en de joviale uitdrukking verdween van zijn gezicht. 'Ik zie wel in dat we dit helemaal verkeerd hebben benaderd. Mijn excuses. Hatch en ik kennen elkaar waarschijnlijk al te lang om met andere mensen te mogen praten. Dus laten we spijkers met koppen slaan: wij betalen je overstap naar het recht, en we matchen elk salaris dat je hier wordt aangeboden.'

Hatch kwam tussenbeide: 'Dat bieden wij je ook, plus ziektekosten en een verhuisbonus om naar Londen te verhuizen.'

Will counterde: 'Bij ons krijg je pas ziektekosten als je wat hogerop bent. Maar daar zit iemand zoals jij in no time. En je zult ze ook pas nodig hebben als je wat ouder bent, of niet soms? Hatch, wees nou eerlijk, heb jij daar ooit daadwerkelijk gebruik van gemaakt, behalve voor je jaarlijkse check-up?'